

Kapılar kapanınca başlayan imtihan

وَرَأَوْدَتُهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۖ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ ۖ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ

Ve o evinde kaldığı (hanım), onun nefsinden murâd almak istedi de kapıları iyice kilitledi ve: “Haydi gel!” dedi. (Yûsuf) dedi ki: “Allah’a sığınırım! Şübhesiz ki o (kocan), benim efendimdir; benim mevkiimi (hep) güzel tuttu. Şu muhakkak ki, zâlimler kurtuluşa ermezler.” Yûsuf Suresi 23. Ayet

Kapıların Kilitlendiği An

Sarayın koridorları sessizdi. Duvarlar zenginlikten, ihtişamdan ve güçten söz ediyordu. Fakat o anda o sarayın içinde görünmeyen başka bir şey daha vardı: **nefsin en ağır imtihanı**.

Züleyhâ sıradan biri değildi. Servetin içinde büyümüş, şöhretin ortasında yaşamış, güzelliğiyle insanların çoğunun peşinden koştuğu üç büyük cazibe —**servet, şöhret ve şehvet**— onun şahsında birleşmiş gibiydi.

Kapılar birer birer kapandı. Son kapı da kilitlendi. Artık ne bir göz vardı, ne bir şahit, ne de dışarıdan gelecek bir engel. O an, insanın iç dünyasında kopan fırtınaların en şiddetlilerinden birinin sahnesi hâline gelmişti.

Züleyhâ, Hazret-i Yusuf (a.s)’a dönerek o meşhur daveti yaptı:

“هَيْتَ لَكَ” Yani: **“Gel bana!”**

Bu söz yalnız bir kadının çağrısı değildi. Bu söz, **nefsin insanı çağırdığı bütün davetlerin sembolüydü**. Gençlik vardı, güzellik vardı, servet vardı, makam vardı. Üstelik hepsi **gizlilik perdesinin arkasında** idi.

Kapılar kapanmıştı. Kimse görmüyordu. Hesap soracak bir insan yoktu. İşte günahın en güçlü olduğu an da budur: **insanın kendini yalnız zannettiği an**.

İnsan için en ağır imtihan bazen meydanlarda değil, **kimsenin görmediği bir yerde** başlar. Bazen günahın en güçlü daveti, sessiz bir fısıltıyla gelir. İşte o an Kur’ân’ın haber verdiği o

ince sınır ortaya çıktı:

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ ۚ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ
السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۚ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ

O hanım, ona gerçekten niyeti bozmuştu. Eğer Rabbinin burhanını görmese idi. Yusuf da ona özenip gitmişti. Aslında ondan fuhşu ve fenalığı uzak tutalım diye böyle olmuştu. Çünkü o bizim ihlase erdirilmiş kullarımızdan biriydi.

Yûsuf Suresi 24. Ayet

Bu ifade insanın zayıflığını gizlemez. Çünkü Yusuf (aleyhisselâm) bir melek değil, insandı. Fakat peygamberlik; insanın en zor anda bile Allah'ı hatırlayabilmesidir.

Tam o anda Hazret-i Yusuf (a.s)'ın kalbi Rabbine yöneldi. Dudaklarından şu kelime döküldü:

“مَعَاذَ اللَّهِ” “Allah’a sığınırım!”

Bu söz, nefsin fırtınasına karşı sığınılan bir **iman kalesiydi**. O anda Yusuf (a.s)'ın kalbi Allah'a yöneldi. Ve Allah'ın Kur'ân'da “**bürhân**” dediği ilâhî yardım onu korudu. Böylece bir peygamber, sarayın en gizli odasında bile **iffetin bayrağını yere düşürmedi**.

Fakat dikkat edilirse bu kıssa sadece geçmişte yaşanmış bir olay değildir. Çünkü bugün de kapılar kapanıyor; fakat **kapıların şekli değişti**.

Eskiden sarayın kapıları kapanıyordu. Bugün evlerin odaları, odaların kapıları perdeleri kapanıyor. Telefon ekranı açılıyor, internet sayfaları açılıyor, yalnızlık perdesi çekiliyor. Ve modern dünyanın fitneleri de aynı sözü söylüyor:

“**Heyte lek!**” — “**Gel bana!**”

Bir görüntü çağırıyor. Bir haram ilişki çağırıyor. Bir günah sayfası çağırıyor. Bir şöhret arzusu çağırıyor. Ekranların arkasında, odaların içinde, kimsenin görmediği anlarda insan yine aynı daveti duyuyor:

“**Gel bana...**” İşte o an Yusuf (a.s)'ın imtihanı tekrar yaşanıyor.

Bugünün insanı sarayda değil; ama odasında, telefonunun başında, internetin içinde aynı imtihanla karşılaşiyor.

Ve kurtuluş yine aynı kelimededir: “مَعَاذَ اللَّهِ” “Allah’a sığınırım.”

Çünkü kapılar kapansa bile insanlardan gizlenen şey, Allah’tan gizlenmez.

Bu yüzden Yusuf (a.s)’ın kıssası sadece bir peygamberin hikâyesi değil; **her çağda müminin iffeti nasıl koruyacağını öğreten bir derstir.**

Günaha davetin sesi hâlâ aynı: “**Heyte lek!**” “Gel bana!”

Ve müminin cevabı da aynı kalmalıdır: “**Maazallah... Allah’a sığınırım.**”